

BANDERA

GENER
1946
EXTRAORDINARI

C. E. H. I.

BARCELONA

Núm. III

ENCARA SENTIM EL PRESIDENT ...

... A frec de la nostra orella, esborronats per l'emoció patriòtica del seu gest, de la seva mirada, del seu silenci.

Macià és el símbol vivent de la Catalunya rebel, de la Pàtria espiritualment insotmesa, místicament lliure. Ell alçà bandera de combat contra l'opressió de la primera dictadura espanyola, capdavanter indiscutible d'aquelles magnífiques i apassionades joventuts d'Estat Català. Nosaltres anhelem mantenir la continuïtat d'aquella lluita a la que ens menà oposant-nos avui a la segona dictadura espanyola, incomparablement més opressora que no ho fou l'anterior.

Catalunya ha passat els anys més decisius de la seva història contemporània. Totes les imaginacions anticatalanes de l'Espanya oficial i centralista s'han vist ealitzades; la repressió del feixisme a la nostra terra ha assolit un grau de brutalitat imposable de justificar. La Pàtria catalana que estimà el President ha viscut i viu encara sotmesa a l'arbitri inconscient del que hom anomena, en síntesis servil però comprensible "la España de Franco".

Davant dels emblemes que segellaren la nostra opressió - lictors, esvàstiques "flechas yugadas" - alcem la bandera immortal de la Pàtria, la mateixa que tremola el President Macià en els anys de lluita i rebel·lia. Ell és, altra vegada, el símbol, màxim de la nostra Resistència Nacional el ressó de les seves paraules, que sentim encara dins del cor, ens obriva a lluitar per Catalunya, per la terra i els morts de Catalunya.

Catalans! Recordeu que fa dotze anys es marcí la nostra alegria nadalencà amb la mort del President; però recordeu, també, que Ell segueix vivint en la comunitat

1945 VICTÒRIA

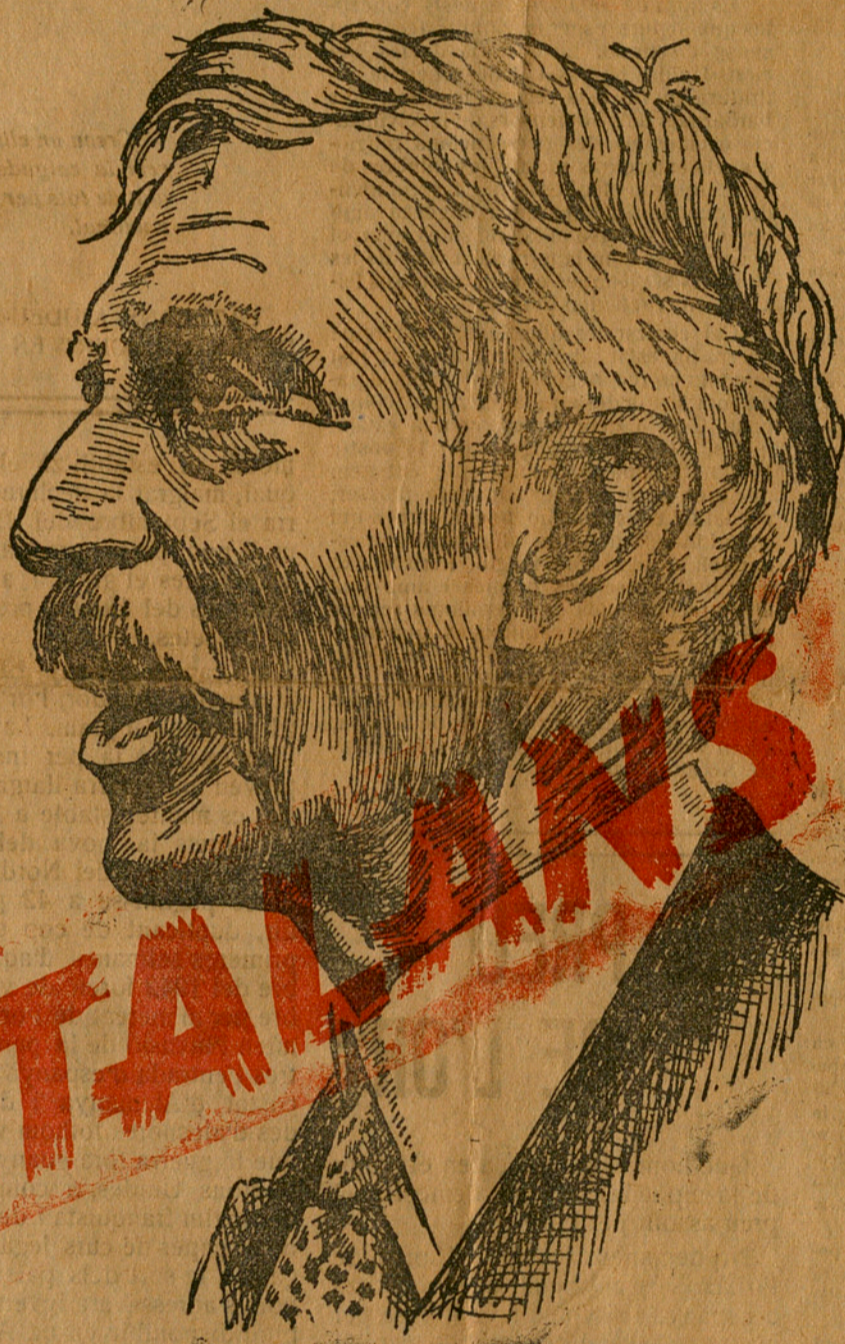
El món recordarà aquest any com l'any de l'alliberació. 1945 a vist acabar la guerra més cruel en l'Història d'una Humanitat escindida en dos bàndols irreductibles. Del signe de la Victòria en dependia la vida o la mort dels pobles esclavitzats pel totalitarisme germànic.

Hitler pronosticà que al final de la lluita només hi hauria vencedors i supervivents. Els vencedors són els pobles lliures.

La nostra terra, però, encara no és lliure. La indignitat d'uns homes que feren causa comú amb els qui suposaven que serien vencedors els priva de reconèixer que no són altra cosa que supervivents, tristos espectres d'aquella "nova Europa continental" que els prometia el feixisme, defensors de les virtuts de la sang i de la Raça dels Senyors, de la "Kultur" d'occident...

Perduts en el mar, per ells molt tenebrós, de la democràcia, els homes que deshonren la nostra terra s'aferran a llur posició darrera, supervivents precaris del naufragi a què els conduïren llurs amos estrangers, amb una tímida i inconfesada esperança d'arribar a port.

Tot és inútil. La lluita era d'extermini, àdhuc per aquets supervivents indígenes, fantasmes menors de la galeria, que s'illusionen pel fet d'haber passat, a la quieta, l'equador del 1945.

indestructible de la Pàtria catalana i que en el record del seu silenci ens assenyala, avui com aleshores, els camins de sacrifici i de lluita que sota l'estel d'aquest Nadal ens portaran a la llibertat de les noves anyades...

... Però recordar el President en la sola intimitat de la nostra mística esdevindria una pura actitud emotiva, intraduable a l'acció i, per tant, estèril. Francesc Macià visqué moments d'història improvisada situacions mancades de consistència, realitats fràgils com la d'aquella República Catalana del 14 d'Abril que fou rennçada sense pena ni glòria pels homes que el voltaven i que ni tan sols tingueren habilitat política per justificar-la. Macià, símbol masea alt potser, es veié privat de l'autèntica investidura de President de tots els catalans per la inconsciència dels uns i el ressentiment dels altres. Però si en vida actituds injustificables privaren a la comunitat catalana del punt de coincidència que havia d'esser el President de Catalunya, nosaltres prenem el nom de Macià, mort i alhora immortal, i fem senyera d'unió, no pas com aleshores figura de partit. Una Pàtria no pot quedar a mercè d'irresponsables oportunistes com els que dissortadament hem conegut, ni tampoc deu esperar res dels que traïren l'ètica catalanista quan el catalanisme deixà d'esser instrument de llurs conveniències econòmiques i aranzelàries. Per això nosaltres, lliures de la derrota dels uns i de la vergonya dels altres, oferim a Francesc Macià que no permetem que se'ns confongui altra vegada i se'ns privi de realitzar la missió de Catalunya: La que presentí Prat de la Riba; la que ratificà, en l' hora de la suprema purificació, l'Honorable President de la Generalitat, Lluís Companys.

1946 LLIBERTAT

Ha començat aquest any amb les reunions de la O. N. U., l'organització internacional que ha d'estructurar el món de la Victòria,

Si 1945 fou l'any de la Victòria, 1946 cal que sigui el de la llibertat. La llibertat dels homes i dels pobles que fou bandera de les Nacions Unides. Per alliberar al món de la por, de la fam i de l'odi, lluitaren i moriren soldats anònims i de totes les llengües i de totes les nacionalitats.

La nostra terra és terra de llibertat; potser per això senti, primera que cap altra, com esquinçaven la seva carn les bombes italianes i alemanyes, i com deshonraven les seves muntanyes i els seus camps les forces del feixisme internacional en missió d'assaig. La tragèdia segueix encara:

Catalunya, nació capdavantera de les llibertats peninsulars - "poble que mereix ser lliure" - espera que el 1946 sigui l'any del seu redreçament nacional. Per això hem enlairat la nostra bandera de les quatre barres; per això ens disposem a lluitar. Perquè la Pàtria Catalana sigui lliure, ben lliure; per defensar-la, fraternalment units amb tots els pobles ibèrics, contra el centralisme blanc d'avui, contra el centralisme roig de demà, dels que pre feriran una "Espanya roja" a una "Espanya rota".

